

# Neljänkymmenennen jakeen kätkeyty historia – numero yhdeksäntoista

## *Toinen voi-huuto – osa kuusi*

Jeff Pippenger  
2026-07-20

Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat täydentävät toisiaan, mikä merkitsee, että yhdessä ne ovat täydelliset.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät. Tässä on Danielin kirjan täydennys.” Apostolien teot, 585.

Raamatun profetian valtakuntien tulee olla profetian tutkijan huomion keskipisteenä, sillä juuri niissä myöhempien aikojen ulkoinen historia esitetään ensisijaisesti.

”Paljon parempi on oppia Jumalan sanan valossa ne syyt, jotka hallitsevat valtakuntien nousua ja kukistumista. Nuorison tutkikoon näitä kertomuksia ja nähköön, kuinka kansojen todellinen menestys on ollut sidottu jumalallisten periaatteiden hyväksymiseen. Tutkikoon hän suurten uskonpuhdistusliikkeiden historiaa ja nähköön, kuinka usein nämä periaatteet, vaikka niitä on halveksittu ja vihattu ja vaikka niiden puolustajat on viety vankityrmään ja mestauslavalle, ovat juuri näiden uhrien kautta voittaneet.” Education, 238.

Pyhät tarinat, olivatpa ne sitten ”suuria uskonpuhdistusliikkeitä” tai ”valtakuntien nousua ja tuhoa”, ovat Jumalan sanassa elämän ja kuoleman kysymys. Paavali kirjoitti 2.

Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa, että ne, jotka eivät rakasta totuutta ja jotka sen jälkeen vastaanottavat väkevän eksytyksen, tekevät niin siksi, että he valitsivat hylätä sen sanoman, jonka Paavali kyseisessä kohdassa yksilöi. Tuo kohta osoittaa pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välisen suhteen, joka on myös Pergamon ja Tyatiran välinen suhde sekä raudan ja saven välinen suhde samoin kuin lohikäärmeen ja pedon välinen suhde. Paavillisen Rooman nousu, jota Tyatira edustaa, ja pakanallisen Rooman kukistuminen, jota Pergamo edustaa, on totuus, jota ne vihaavat, jotka vastaanottavat väkevän eksytyksen.

Milleriläisten historiassa se kiistakysymys milleriläisten ja protestanttien välillä, joka päättyi vuoden 1843 pioneerikaavioon, koski sitä, mitä historiallista valtaa Danielin kirjan yhdentoista luvun neljännentoista jakeen ilmaus ”sinun kansasi ryövääjät” tarkoitti. Oliko ryövääjillä viitattu pakanallisen Rooman nousuun, kuten milleriläiset väittivät, vai seleukidien kukistumiseen, kuten protestantit katsoivat?

”Jokaisen kansakunnan, joka on astunut toiminnan näyttämölle, on sallittu ottaa paikkansa maan päällä, jotta nähtäisiin, täyttäisikö se ”Valvojan ja Pyhän” tarkoituksen. Profetia on seurannut maailman suurten valtakuntien—Babylonin, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman—nousua ja kukistumista. Kunkin näistä kohdalla, samoin kuin vähäisemmän mahdin kansojen kohdalla, historia toisti itseään. Jokaisella oli koetuksensa aika, kukin epäonnistui,

sen loisto himmeni, sen valta hävisi, ja sen paikan otti toinen....”

”Kansakuntien noususta ja kukistumisesta, sellaisena kuin se tehdään selväksi Pyhän Kirjoituksen sivuilla, heidän tulee oppia, kuinka arvotonta on pelkkä ulkonainen ja maailmallinen loisto. Babylon kaikkine voimineen ja loistokkuuksineen, jonka kaltaista maailmamme ei sittemmin ole nähnyt — voimineen ja loistokkuuksineen, jotka sen ajan ihmisistä näyttivät niin vakailta ja pysyviltä — kuinka täydellisesti se onkaan hävinnyt! Niin kuin ’ruohon kukka’ se on kadonnut. Näin katoaa kaikki, minkä perustuksena ei ole Jumala. Vain se, mikä liittyy Hänen tarkoitukseensa ja ilmaisee Hänen luonnettaan, voi kestää. Hänen periaatteensa ovat ainoat pysyvät asiat, jotka maailmamme tuntee.” Education, 177, 184.

Raamatullinen historia on se näky, jonka puuttumisesta Salomo sanoi seuraavan perikadon. Milleriitit tunnistivat ja julistivat ne sata viisikymmentä vuotta, jotka Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun jakeissa viisi ja kymmenen esitetään ”viitenä kuukautena”, mutta he eivät luodanneet syvällisesti sitä historiaa, jota Ilmestyskirjan yhdeksäs luku esittää. He tunnistivat oikein jakeen kymmenen viisi kuukautta, mutta ilmeisesti katsoivat, että koska sekä jakeessa viisi että jakeessa kymmenen esiintyy ilmaus ”viisi kuukautta”, se yksinkertaisesti korosti kummassakin jakeessa esitettyä vaivan profetiaa. Nyt voidaan helposti osoittaa, että kun jae viisi esittää ”viittä kuukautta”, se tarkoittaa sataaviittäkymmentä vuotta, jotka alkoivat Muhammedin kuolemasta vuonna 632 ja päättyivät vuonna 782 Bysantin eli itäisen Rooman valtakunnan keisarinna Irenen nöyryytykseen.

Tienraivaajat olivat oikeassa soveltaessaan kymmenettä jaetta Nikomedeian taisteluun 27. heinäkuuta 1299 niiden sadan viidenkymmenen vuoden alkuna, jotka päättyivät Konstantinopolissa hallinneen viimeisen Konstantinuksen nöyryytykseen 27. heinäkuuta 1449. Rivi rivin päälle sadan viidenkymmenen vuoden ajanjakso yksilöi maailmanlaajuisen islamin, jota edustavat sekä Arabian islamin ensimmäinen voi-huuto että Turkin islamin toinen voi-huuto. Islam, joka nöyryytti sekä keisaria että keisarinnaa yhdessä, yksilöi maailmanlaajuisen islamin valloittamassa valtakuntaa, joka koostuu naisesta, jota Irenen henkilö edustaa, ja miehestä, jota viimeinen Konstantinus edustaa.

Niiden sadanviidenkymmenen vuoden aikana, jotka päättyvät Irenen nöyryytykseen, Arabian islam ottaa hallintaansa Bysantin alueen tai valtapiirin ja jättää Irenen niin nöyryytettyyn asemaan, että hänet pakotettiin maksamaan veroa kolmen vuoden ajan muiden räsistysten ohella. Kun viimeisen Konstantinuksen nöyryytys tapahtui, se merkitsi nelivuotisen ajanjakson alkua, joka päättyy piiritykseen ja itäisen Rooman pääkaupungin kukistumiseen. Molemmissa tapauksissa kyseessä oli islam: Irenen kohdalla Arabian islam ja viimeisen Konstantinuksen kohdalla Turkin islam. Viimeisinä päivinä maailmanlaajuinen islam, sellaisena kuin sitä edustavat Arabian ja Turkin islamin kaksi todistajaa, jotka esitetään ensimmäisessä ja toisessa voi-huudossa, ottaa ensin haltuunsa alueen ja sitten pääkaupungin. Viimeisten päivien poliittinen toimija, jota itäisen Rooman Konstantinus edustaa, on symbolisesti naimisissa viimeisten päivien uskonnollisen toimijan kanssa, jota itäisen Rooman Irene edustaa. Käytän ilmausta poliittinen ja uskonnollinen toimija osoittaakseni, että pedon kuvan symboli ilmenee ensin Yhdysvalloissa ja sitten maailmassa. Pedon kuva on Konstantinuksen ja Irenen symbolinen avioliitto; molemmat nöyryytetään menettämällä alueensa ja pääkaupunkinsa islamille.

Heidän avioliittonsa tunnistetaan asettamalla nämä kaksi historiaa rinnakkain, ja sitä esikuvasi Constantian ja Liciniuksen välinen avioliitto vuonna 313, jolloin Milanon edikti saatettiin voimaan, ja Smyrnan vertauskuvallinen seurakunta päättyi ja Pergamon vertauskuvallinen seurakunta alkoi. Ne, jotka Paavalin mukaan ottavat vastaan väkevän eksytyksen, kieltäytyvät näkemästä Paavalin varoitussanomaa, johon sisältyy luopumus ennen kuin synnin ihminen ilmestyy. Luopumus tapahtuu Pergamon historiassa, ja synnin ihminen ilmestyi vuonna 538, jolloin Tyatiran seurakunta alkoi.

Älköön kukaan vietelkö teitä millään tavalla; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen poika, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän istuu Jumalan temppelissä Jumalana ja osoittaa olevansa Jumala. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3, 4.

Itäisen Rooman historia tarjoaa kaksi todistajaa sille profeetalliselle totuudelle, joka ilmenee myös itäisen Rooman ja läntisen Rooman symbolisessa suhteessa. Tässä suhteessa läntinen Rooma on kirkko ja itäinen Rooma on valtio. Rooma on kirkon ja valtion yhdistelmä, jota Danielin toisen luvun kuvauksessa esittävät rauta ja savi.

Yhtä syytä sille, että voidaan vakuuttavasti nähdä, kuinka maailmanlaajuinen islam viimeisinä päivinä käy sellaisen vallan kimppuun, jota kuvataan kirkon ja valtion yhdistelmänä, vallaten sen alueen ja pääkaupungin, tukevat kaksi muuta todistajaa Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun pyhästä historiasta. Osman valloitti Nikomedian alueen 27. heinäkuuta 1299, ja sitten hän valloitti Nikaian alueen kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 1301. Hänen poikansa valloitti Nikaian pääkaupungin vuonna 1331, ja sama poika valloitti Nikomedian pääkaupungin nelivuotisessa piirityksessä, joka päättyi vuonna 1337. Pioneerit merkitsivät Osmanin yhteydessä päivämäärän 27. heinäkuuta 1299, mutta eivät koskaan tarkastelleet seuraavaa taistelua, Nikaian taistelua, historiallisena toisena askeleena Osmanien valtakunnan perustamisessa. Heinäkuun 27. päivä 1299 oli ensimmäinen askel useista askelista sunnuntaisiin saavuttamiseksi. Turkkilaisen islamin kaksi ensimmäistä askelta osoittivat sen profetian alun, joka päättyi vuonna 1449, sitten jälleen vuonna 1840, sitten jälleen syyskuun 11. päivänä ja sitten jälleen 31. joulukuuta 2023.

Ensimmäinen noista kahdesta askeleesta merkitsi paitsi sadanviidenkymmenen vuoden alkua, myös se merkitsi kolmenkymmenen kahdeksan vuoden alkua. Se alkoi siitä, että Osman otti Nikomedian alueen, ja se päättyi kolmekymmentäkahdeksan vuotta myöhemmin, kun Osmanin poika otti Nikomedian pääkaupungin neljä vuotta kestäneen piirityksen päätteeksi vuonna 1337. Luku kolmekymmentäkahdeksan merkitsee ”ylösousemista”, ja Osmanin alueenhaltuunoton ensimmäinen askel merkitsi turkkilaisen islamin ylösousemista. Tässä ensimmäisessä kolmenkymmenen kahdeksan vuoden askeleessa ”neljän vuoden” piiritys merkitsee päätöstä. Sadanviidenkymmenen vuoden viimeisessä askeleessa nöyryytys pannaan toimeen, ja neljä vuotta myöhemmin, vuonna 1453, itäisen Rooman pääkaupunki vallataan.

Olivatpa kyseessä ottomaaniturkkilaiset vuonna 1453 tai Osmanin poika, joka valtasi sekä Nikomedeian vuonna 1337 että Nikean vuonna 1331, kaikissa kolmessa tapauksessa kukin pääkaupunki oli jossakin historian vaiheessa toiminut itäisen Rooman pääkaupunkina. Kaikki

nämä kolme linjaa osoittavat itäisen Rooman valloittamisen. Kukin näistä kolmesta linjasta osoittaa, että islam valloitti ensin itäisen Rooman alueen ja sen jälkeen sen pääkaupungin. Kaikkien kolmen pääkaupungin nimi on sama kuin alueen nimi. Kullakin näistä kolmesta linjasta on erilliset alfa- ja oomega-historialliset henkilöt. Samalla kun profeetallinen nöyryytys osoittaa kirkon ja valtion välisen suhteen islamin nöyryyttäessä sekä keisaria että keisarinnaa, se liittää heidän linjansa yhteen läntisen Rooman kanssa, jota myös Konstantinus Suuri nöyryytti, kun hän vuonna 330 valitsi Konstantinopolin Rooman kaupungin sijaan. Läntisen Rooman lopullinen nöyryytys tuli vuonna 476 viimeisen keisarin myötä, ja siitä lähtien se jatkoi nopeaa rappeutumistaan.

Läntinen Rooma oli suhteessa itäiseen Roomaan kirkko; itä oli valtio. Nöyryytys alussa vuonna 330, sitten nöyryytys vuonna 476, ja sitten vuonna 782 ja jälleen vuonna 1449. Nöyryytyksen linja, joka alkoi valtakunnan jakautumisesta, jota vuonna 476 seurasi keisarin ja siten myös valtakunnan menettäminen, minkä jälkeen islam toi nöyryytyksen ensin idän alueelle vuonna 782 ja sitten idän pääkaupunkiin vuonna 1453.

Raamatun profetian islam tuo näkyviin sekä itäisen että läntisen Rooman linjan, ja se valo, jota islam nykyään tuottaa, on sopusoinnussa sen kanssa, mutta menee pitkälle sen perustavan valon tuolle puolen, joka islamilla oli milleriläisille tienraivaajille. Koetus aika, joka alkoi vuonna 2024 kysymyksellä siitä, ketkä ovat ”sinun kansasi ryöstäjät, jotka vahvistavat näyn”, oli koetusajan alfa, ja nyt koetusajan lopussa Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun islamia koskevasta aiheesta tuleva valo lisää todistajia läntisestä ja itäisestä Roomasta, joita ei koskaan arvioitu ennen näitä nykyisiä viimeisiä päiviä.

Danielin yhdentoista luvun jakeissa kymmenestä kuuteentoista sijaitsevat historian linjat, jotka esitetään islamia koskevissa profeetallisissa linjoissa luvuissa yhdeksästä yhteentoista, tuodaan yhteen niiden todistusten kautta, jotka liittyvät näissä artikkeleissa jo käsiteltäviin linjoihin. Mutta islamin nousun profeetallisen kuvauksen sisältyy sekä milleriittien liikkeen että sadan neljäkymmenen neljän tuhannen liikkeen nousu. Kaksi neljän vuoden ajanjaksoa, jotka on sijoitettu vakaasti Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun aikaprofetioiden sisälle ja niiden osaksi, todistavat vuosien 1840–1844 neljästä vuodesta. Vuonna 1844 profeetallista aikaa ei enää ole, joten vertauskuvallinen neljän vuoden ajanjakso määrittellään sen profeetallisten ominaispiirteiden, ei ajan, perusteella. Ensimmäinen neljän vuoden ajanjakso osoittaa islamin valloittavan Nikomedeian, entisen itäisen Rooman pääkaupungin, vuonna 1337, kolmekymmentäkahdeksan vuotta sen jälkeen, kun hänen isänsä oli valloittanut alueen. Toinen neljän vuoden ajanjakso osoittaa itäisen Rooman poliittisten ja uskonnollisten hallitsijoiden nöyryyttämisen vuonna 1449, jonka islam sai aikaan, ja kolmas neljän vuoden ajanjakso osoittaa Jumalan voiman kirkkaan ilmenemisen, kun enkeli, joka valaisi maan kirkkaudellaan, laskeutui 11. elokuuta 1840.

Ensimmäisen ja toisen enkelin milleriläinen historia on linjassa kolmannen enkelin historian kanssa niiden sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana. Tuo viimeinen sinetöimistyö on synnin pois pyyhkimistä; se on jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen, ja se tapahtuu sodankäynnin aikana, jonka islam tuo.

Ja hän avasi syvyyden kaivon; ja kaivosta nousi savu niin kuin suuren pätsin savu, ja aurinko ja ilma pimenivät kaivon savusta. Ja savusta tuli maan päälle heinäsiirakoita; ja niille annettiin valta, niin kuin maan skorpioneilla on valta. Ja niille sanottiin, etteivät ne vahingoittaisi maan ruohoa eivätkä mitään vihantaa eivätkä mitään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan. Ilmestys 9:2–4.

Jokaisen profetian täydellinen täyttymys tapahtuu viimeisinä päivinä, joten tämä kohta osoittaa sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen. Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun profetia islamista tarjoaa historiallisen avaimen, jonka avulla voidaan saattaa yhteen täydellisin havainnollistus siitä voimasta, joka vahvistaa näyn, siinä historiassa, joka huipentui 11. elokuuta 1840, jolloin islam pidätettiin. Siitä lähtien Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun todistus ulottui kymmenenteen lukuun sekä ensimmäisen ja toisen enkelin historiaan. Sitten yhdestoista luku tuo äkisti kolmannen vitsauksen sunnuntailain kohdalla, jolloin kolmannen enkelin suuri huuto alkaa. Yhdeksäs luku on islamin avain järjestettäessä Danielissa ja Ilmestyskirjassa esitettyjen valtakuntien nousu ja lankeemus. Kymmenes ja yhdestoista luku osoittavat sadan neljäkymmenen tuhannen viisaan neitsyen kokemuksen. Yhdeksäs luku osoittaa vertauskuvan, joka vahvistaa ulkoisen näyn, ja kymmenes ja yhdestoista luku osoittavat sisäisen näyn, joka liittyy Karitsan seuraamiseen kaikkein pyhimpään.

Ilmestyskirjan kymmenes luku alkaa Kristuksesta väkevänä enkelinä, joka laskeutuu alas pieni kirja avoinna. Tämä tapahtuma täyttyi 11. elokuuta 1840 Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun ennustuksen päättyessä; siinä yksilöidään kolmesataayhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää. Ilmestyskirjan kymmenes luku esittää siitä eteenpäin ulottuvan historian siihen saakka, kunnes sanoma tuli katkeraksi Johanneksen vatsassa 22. lokakuuta 1844. Vuosien 1840 ja 1844 välinen nelivuotiskausi alkaa ensimmäisen enkelin saapumisesta ja päättyi kolmannen enkelin saapumiseen. Ne neljä vuotta, jotka seurasivat 11. elokuuta 1840 tapahtuneen täyttymyksen jälkeen, olivat esikuvallisesti ennakoitua neljällä vuodella 27. heinäkuuta 1449:stä vuoteen 1453 kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän alussa. Molemmat nämä nelivuotiskaudet ovat linjassa Nikomedian piirityksen neljän vuoden kanssa vuosina 1333–1337. Vertauskuvallisesti itäinen Rooma valloitettiin islamin toimesta kolme kertaa. Ensimmäinen oli Nikaian piiritys vuonna 1331, sitten Nikomedian nelivuotinen piiritys vuonna 1337 ja sitten Konstantinopolin piiritys vuonna 1453.

Diocletianus jakoi Rooman laillisesti itään ja länteen vuonna 293, ja Konstantinus jakoi Rooman profeettallisesti itään ja länteen vuonna 313. Vuonna 395, keisari Theodosius I:n kuoltua, valtakunta jaettiin muodollisesti ja pysyvästi, kun hän jätti idän ja lännen kahdelle pojalleen. Katolinen kirkko jakautui itään ja länteen vuonna 1054 ”suuressa skis-massa”. Jakautuminen oli asteittainen, samoin kuin sitä seurannut rappio. Jakautuminen pysyy olemassa yhä tänäkin päivänä. Viidenkymmenen vuoden kuluessa tuosta ajankohdasta Rooman läntinen kirkko aloitti islamia vastaan noin kaksisataa vuotta kestäneet ristiretket. Läntinen Rooma kukistui, kun se menetti viimeisen keisarinsa vuonna 476. Itäinen Rooma kukistui vuonna 1453. Paavillinen Rooma kukistui vuonna 1798. Pakanallinen Rooma jakautui itään ja länteen vuosina 293, 313 ja 395. Paavillinen Rooma jakautui itään ja länteen vuonna 1054. Sister White osoittaa valtakuntien nousun ja kukistumisen ensisijaiseksi viitepisteeksi Jumalan sanan tutkimisessa.

Ne valtakunnat, jotka tuodaan historian valoon Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvusta, vahvistavat väitettä, että näky perustuu Roomaan. Islamin ja sadanneljäntoistatuhannen välinen profeetallinen yhteys on todiste siitä, että keskiyön huudon sanoma, jota esikuvasi Kristuksen ratsastaminen aasilla Jerusalemiin, esitetään aikaprofetiana, joka alkoi ensimmäisen vitsauksen aikana, jatkui profetian toisessa osassa toisen vitsauksen aikana ja saavutti täyttymyksensä siinä neljän vuoden historiassa, jossa ensimmäisen ja toisen enkelin milleriläinen liike alkoi juuri tuon saman profetian täyttymyksen myötä. Profetia alkoi symbolilla ”kolmekymmentäkahdeksan ja kaksi vuotta” (1299 ja 1301), jotka merkitsivät islamin nousua, ja se päättyi symboliin ”kolmekymmentäkahdeksan ja kaksi vuotta” (1838 ja 1840), jotka merkitsivät milleriläisten nousua.

Vuonna 1844, milleriittojen nelivuotiskauden päättyessä, jota oli esikuvannut piiritys vuosina 1333–1337 sekä 1449 aina vuoden 1453 piiritykseen saakka, profeetallista aikaa ei enää ollut sovellettava. Sadan neljänkymmenenneljän tuhannen lipun korottaminen on suoranaisesti yhteydessä siihen profetiaan, jossa islam korotetaan.

Juuda, sinua veljesi ylistävät; kätesi on oleva vihollistesi niskassa; isäsi pojat kumartuvat sinun eteesi. Juuda on nuori leijona; saaliilta sinä, poikani, olet noussut. Hän on kyyristynyt, hän on asettunut maahan kuin leijona ja kuin vanha leijona; kuka uskaltaa häntä herättää? Valtikka ei siirry pois Juudalta eikä lainsäätäjän sauva hänen jalkojensa välistä, kunnes Silo tulee; ja hänelle kansojen kuuliaisuus on tuleva. Hän sitoo aasinsa varsan viinipuuhun ja aasintamansa jalon viinipuun oksaan; hän pesee vaatteensa viinissä ja pukunsa rypäleiden veressä. Hänen silmänsä ovat viinistä tummat, ja hänen hampaansa maidosta valkeat. 1. Mooseksen kirja 49:8–12.

Sataaneljäkymmentäneljäthatta heijastavat täydellisesti Kristuksen luonnetta, ja Kristus on muiden vertauskuvallisten ilmausten ohella ”valittu viinipuu”. Ismael tunnistetaan 1. Mooseksen kirjan 16:12:ssa ”villi-ihmiseksi”.

Ja hänestä on tuleva villiaasin kaltainen mies; hänen kätensä on oleva kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi häntä vastaan; ja hän on asuva kaikkien veljiensä edessä.

Sana ”villi” käännetty tarkoittaa villiä arabialaista aasia. Kristuksen edustajat viimeisinä päivinä ratsastavat villin arabialaisen aasin sanoman varassa: sen aasin, jolla Kristus ratsasti Jerusalemiin, sen aasin, joka lopulta puhui sen jälkeen, kun Bileam oli lyönyt sitä kolmannen kerran. Sanansaattajat, jotka vuonna 1840 julistivat sanomaa, joka voimaannutti ensimmäisen enkelin sanoman, eivät nähneet asianomaisessa ja tärkeässä sadanviidenkymmenen vuoden profetiassa juuri siinä profeetallisessa historiassa, jossa liikettä voimaannuttanut sanoma sijaitsi. He eivät nähneet kahta neljän vuoden jaksoa aivan samassa aikaprofetiassa, jotka esikuvallistivat vuoden 1840:stä vuoteen 1844 ulottuvaa historiaa. Juudan sukukunnan Leijona avaa nyt valoa ”vanhoilta poluilta”, jota ei ole koskaan ennen nähty, ja se on valoa, joka on sopusoinnussa sen valon kanssa, joka on avautunut 31. joulukuuta 2023 lähtien. Se poistaa kaiken epäilyksen siitä, onko Nashvilleä lyövä valta islam. Valo valaisee Rooman symbolin ja tulee siten omega-lausunnoksi vuonna 2024 käydyssä alfakiistassa kansasi ryöväreistä, ja se on myös omegasymboli kiistassa juuri samasta symbolista milleriittien historiassa. Se osoittaa, että Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun aikaprofetioiden islam on ulkoinen sanoma sadanneljäkymmentäneljän tuhannen sinetöimisen ajan

sisäisen historian aikana. Olemme opettaneet tätä tosiasiaa jo jonkin aikaa, mutta se voidaan nyt osoittaa yhdellä linjalla, joka alkaa Ilmestyskirjan yhdeksännestä luvusta ja päättyy Ilmestyskirjan yhteenteentoista lukuun. Kolmas neljän vuoden jakso, joka liittyy islamin aikaprofetiaan ja joka täyttyi vuodesta 1840 vuoteen 1844, kuvaa sadanneljäkymmentäneljän tuhannen sinetöimisen aikaa. Ilmestyskirjan yhdestoista luvun suuren maanjäristyksen kautta sadanneljäkymmentäneljäentuhatta korotetaan lipuksi.

Hesekielin luvussa kolmekymmentäseitsemän Jumalan kansan nostattaminen sotajoukoksi on kaksivaiheinen prosessi, jota Aadamin luominen oli esikuvallisesti ennakoanut. Ensin Adam muovattiin savesta, sitten Kristus puhalsi häneen elämän henkäyksen. Hesekielissä ensimmäinen profetia muodostaa kuolleet ruumiit, mutta ne ovat yhä kuolleita. Sitten neljä tuulta puhalletaan ruumiiden päälle, ja ne nousevat ylös väkevänä sotajoukkona. Luvut kolmekymmentäkahdeksan ja neljäkymmentä edustavat näitä kahta vaihetta.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Tämän jälkeen oli juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Jerusalemissa on Lammasportin luona allas, jota kutsutaan hebreaksi Betesdaksi, ja sen ympärillä on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivettyneitä, odottamassa veden liikahtamista. Sillä enkeli astui määräämääränsä alas altaaseen ja kuohutti veden; se, joka silloin ensimmäisenä veden kuohahdettua astui siihen, tuli terveeksi, mikä tahansa tauti hänellä olikin. Ja siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta. Kun Jeesus näki hänen makaavan siinä ja tiesi, että hän jo kauan oli ollut siinä tilassa, hän sanoi hänelle: Tahdotko tulla terveeksi? Sairas mies vastasi hänelle: Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut altaaseen, kun vesi on kuohutettu; mutta sillä aikaa kun olen tulossa, toinen astuu alas ennen minua. Jeesus sanoi hänelle: Nouse, ota vuoteesi ja käy. Ja mies tuli kohta terveeksi, otti vuoteensa ja kävi. Ja se päivä oli sapatti. Johannes 5:1–9.

”Nouskaa nyt”, minä sanoin, ”ja menkää Seredin puron yli.” Ja me menimme Seredin puron yli. Aika, jonka kuluessa kuljimme Kades-Barneasta siihen asti, että olimme tulleet Seredin puron yli, oli kolmekymmentäkahdeksan vuotta, kunnes koko sotakelpoisten miesten sukupolvi oli hävinnyt leirin keskuudesta, niin kuin Herra oli heille vannonut. 5. Mooseksen kirja 2:13, 14.